

LBRIS

We know

books

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

JULIETTE CROSS

PASĂREA
DE FOC

– Cartea I a seriei „Focul care ne leagă” –

Traducere din limba engleză de
MONICA ȘERBAN

LEDA EDGE

CASELE DRAGONILOR

Înșiruite în ordinea ierarhiei, a prestigiului și a puterii din Roma

- ▶ **Ignis** – Linia de descendență roșie-ca-focul
Se trage din Romulus, unul dintre cei doi frați alăptați de o femelă-dragon, și a primit puterea transformării. Romulus l-a ucis pe fratele său Remus și a întemeiat Roma, fiind și primul său împărat. Linia Ignis deține dintotdeauna mai multă influență și putere în conducerea Romei.
- ▶ **Media Nocte** – Linia de descendență neagră-ca-miazănoaptea
Se trage din Remus, unul dintre primii doi frați-dragon. Au primit amândoi puterea transformării de la mama lor dragon, o puternică femelă-titan a lumii antice, acoperită cu solzi negri și roșii.
- ▶ **Sapphirus** – Linia de descendență albastră-ca-safirul
Prima linie de dragoni apărută după Ignis și Media Nocte. Linia s-a născut din împreunarea zeului Neptun cu cea mai mare fiică a lui Romulus.
- ▶ **Amethystus** – Linia de descendență violetă-ca-ametistul

Se trage din fata lui Pluton și a Proserpinei. Când fiica lor i-a implorat să o lase să zboare liber spre cerurile înalte și să nu trăiască în adâncurile infernului, părinții au trimis-o în ținutul muritorilor, ca să-și ducă viața printre ei.

▶ **Chrysocolla** – Linia de descendență verde-ca-malachitul
Adusă la viață prin binecuvântarea zeiței Diana, a cărei săgeată a străpuns inima unui dragon Sapphirus în timp ce se împreuna cu nimfa ei, Egeria. În clipa în care a fost lovit de săgeată, și-a lepădat imediat culoarea albastră, căpătând nuanța pajiștii pe care făceau dragoste. Progenitura lor a moștenit această nuanță.

▶ **Griseo** – Linia de descendență cenușie
Cea mai de jos castă a dragonilor, despre a cărei descendență nu se știe nimic. Din pricina lipsei lor de ierarhie, sunt folosiți adesea în arenele cu gladiatori.

▶ **Vicus** – Dragonul alb
O anomalie de femele-dragon care se pot naște în sânul oricărei Case. Sunt considerate alesele zeilor ca să servească drept preotese în templele lor. Este o onoare supremă să te naști o Vicus.

▶ **Chrysos** – Dragonul auriu
O linie legendară cu o putere extraordinară a focului. Linia dragonilor aurii s-a stins. Nu se cunoaște originea ei, deși se crede că a fost atinsă de zeul Jupiter însuși.

MITUL MEDUZEI

MEDUZA S-A NĂSCUT CA DRAGON ALB. A FOST UN BEBELUȘ ÎNCÂNTĂTOR, CARE A DEVENIT O FETIȚĂ DRĂGUȚĂ ȘI, MAI APOI, O FEMEIE FRUMOASĂ. TOATĂ VIAȚA, A AVUT UN SINGUR VIS: SĂ-I VENEREZE ȘI SĂ-I SERVEASCĂ PE ZEI.

S-a bucurat peste măsură când a fost aleasă ca preoteasă în Templul Minervei. Zeița războiului și a înțelepciunii era întruchiparea forței și a inteligenței feminine.

Meduza i-a ridicat în slăvi pe zei pentru că îi oferiseră o viață liniștită de adorație, căci asta își dorise dintotdeauna. Se simțea pe deplin mulțumită să-i ajute pe alții și își dedica timpul păstrării templului și altarului ca un loc sacru pentru romani, unde ei să poată veni să-i venereze pe zei și să le ceară favoruri.

Ducea o viață împlinită. Era fericită. Binecuvântată.

Până când, într-o zi, zeul Neptun a urmărit-o pe furiș cum se plimbă pe malul mării, unde ea medita după-amiaza în fiecare săptămână.

Neptun s-a lăsat de îndată vrăjit de buclele lucioase ale părului ei blond ca paiul și de trupul voluptuos. Când Meduza a plecat de pe țărm, el s-a dus după ea. A însoțit-o nevăzut până în templu, unde ea s-a apucat să curețe altarul.

Copleșit de poște nestăvilite, a violat-o pe altar, furându-i virginitatea cu un geamăt și o eliberare plină de satisfacție. Apoi s-a îndepărtat fără să-i arunce o privire măcar, lăsând-o deznădăjduită, însângărată și înlăcrimată.

Așa au găsit-o cele două surori ale sale și au jelit alături de ea tot ce Meduza pierduse, tot ce i se furase. Fără virginitate, urma să fie alungată din templu, căci rolul de preoteasă nu i se mai cuvenea. Pentru Meduza, însemna o soartă mai rea decât moartea.

Zeița Minerva le-a auzit plânsetele, precum și rugăciunile șoptite prin care cereau ajutor. A coborât pe un nor de argint, desfăcându-și larg aripile de dragon.

— Nu plânge, copila mea! i-a spus Meduzei.

— Dar sunt pângărită și distrusă. De aici înainte nu te mai pot servi.

— Ba da, draga mea, poți. Și o vei face. La fel și surorile tale.

Zeița s-a înălțat cât era de mare, cu coarnele de dragon răsucite ieșindu-i mândru din scalp și cu coada albă sfichiuind aerul.

Meduza și surorile ei au privit în sus uluite către zeița puternică, ai cărei ochi violeți străluceau.

— Cum? a întrebat Meduza, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe chipul frumos.

Minerva i-a pus palma pe cap.

— Neptun te-a zărit și a fost copleșit de dorință. Îți voi da putere asupra bărbaților, astfel încât ei să nu mai facă asta niciodată. Ba chiar îți voi dărui și mai mult de-atât.

Degetele albe ale zeiței au început să sclipească acolo unde atingeau capul Meduzei.

— Îți ofer darul unei vrăjitoare. Așa cum șarpele se repede spre prada sa, și tu vei putea să te arunci asupra oricărui bărbat ales de tine ca să-i torni răutate în suflet. Vei putea să-ți silești

dușmanii să simtă deznădejde, suferință și pierdere. Îi vei controla cu magia din tine.

Meduzei i s-a tăiat răsuflarea când a simțit puterea curgându-i prin vene.

Atunci Minerva și-a așezat mâna pe sora de la dreapta ei.

— Ție îți ofer darul sirenei. Orice bărbat al cărui sânge îl vei gusta va cădea la picioarele tale și va face întocmai cum ți-e voia. Chiar dacă îi vei porunci să moară, el se va supune.

Sora ei s-a prăbușit când puterea zeiței i-a umplut trupul și sângele.

Cu ochii lucindu-i de o forță supranaturală, Minerva a prins capul celei de-a treia surori.

— Ție îți ofer darul sărutului lui Charon. Buzele tale vor aduce moartea în gura bărbaților depravați. Spiritul lor va suferi pentru toate păcatele.

Cea de-a treia soră a țipat când magia i-a pătruns în suflet.

— Neptun ți-a greșit, copila mea. Pentru fapta lui, bărbații vor pătimi. Dar numai dacă merită. Tu și surorile tale veți continua să mă serviți bine. Veți pedepsi bărbații ticăloși și îi veți damna.

Meduza, eliberată din deznădejdea cea mai neagră, și-a ridicat fața spre zeiță.

— Și când vom termina? Când se va sfârși munca noastră?

Minerva a zâmbit, arătându-și dinții ascuțiți ca tăișul unei lame.

— Atunci când nu va mai exista niciun ticălos pe pământ.

Așadar, cele trei surori au pornit în lumea largă să-și îndeplinească datoria sacră. Când au îmbătrânit și au ajuns în pragul ușii lui Pluton, el le-a luat sufletele dulci, dar nu și darurile primite de la Minerva. Acele puteri nu aveau ce căuta în infern. Le-a trimis înapoi în ținutul muritorilor, unde le-au fost dăruite femeilor merituoase, din nou și din nou, secol după secol.

Unii spun că darurile mistice ale Minervei caută de atunci surorile potrivite, cele care să îndrepte toate păcatele omenirii, o dată pentru totdeauna.

Dacia, Anul 53 ÎEN

MALINA

— MALINA! A ȘUTERAT SORA MEA. VINO AICI!¹

I-am ignorat porunca din nou, continuând să mă uit afară, prin deschizătura de la intrarea în cort.

Lumea se adunase ciorchine lângă scena unde Hanzi își lăsase capul pe spate și își vâră acum o sabie în jos, pe gât. Oamenii, uimiți, au izbucnit în urale și au început să aplaude.

¹ Cuvintele scrise cu litere îngroșate și înclinate (ca de pildă: „bunică”, „bebeluș”, „fustă”, „familie”, „bunic” etc.) au fost scrise de către autoare în limba română în original (n. red.).

În sfârșit, am lăsat bucata de pânză a cortului să cadă brusc. Lela și-a scos năframa. Valurile negre de păr îi ajungeau până mai jos de umeri. M-am trântit pe un scăunel din lemn și am privit-o cu o invidie nedisimulată. **Bunica** noastră îi dăruise basmaua colorată luna trecută, în ziua logodnei ei. Chiar și-acum, pizma îmi înnegrea inima.

— Ce-i cu privirea asta, **bebeluș**? m-a întrebat.

— Aș vrea să nu-mi mai zici așa.

Lela și-a înclinat capul într-o parte, zâmbindu-mi matern, după care a luat o bucățiță subțire de cărbune.

— Închide ochii!

M-am supus oftând și Lela mi-a conturat mai întâi pleoapa stângă.

— Ai de gând să-mi povestești ce e cu oftaturile astea? Întotdeauna îți place să dansezi pentru mulțime.

O simțeam că zâmbește.

— Iar mulțimea te adoră.

— Nu-i vorba de asta. Doar că... mi-e dor de mama și de tata. Mi-e dor de acasă.

În plus, nu voiam să se schimbe nimic. Și totul urma să se schimbe după ce ea avea să se mărite cu Jardani.

În mod obișnuit, părinții noștri ne-ar fi însoțit. Majoritatea celor din clan se aflau în caravana noastră. Dar se apropia iarna. Erau multe de pregătit înainte să se aștearnă zăpada. Mama, tata și câțiva bătrâni aleși din fiecare **familie** aparținând clanului rămăseseră acasă. Caravana făcuse un mic tur prin valea de la poalele sudice ale munților Carpați. Ultimii bănuți câștigați aveau să ne servească bine pe parcursul lunilor de iarnă.

Așa cum procedase de multe ori și în trecut, Lela mi-a întins bine negreala ca să îngroașe umbrele de la coada ochilor.

— Ăsta e ultimul sat. Ridicăm tabăra dis-de-dimineață și pornim înapoi spre casă.

Sora mea a chicotit ușor.

— Dar nu mă păcălești deloc. Știu că o să-ți fie dor de toate astea.

Lela a terminat cu fardatul și mi-a periat părul așa cum obișnuia s-o facă înainte să se îndrăgostească și să-și petreacă timpul cu Jardani.

Mi-am coborât privirea în poală și m-am apucat să mângâi cu degetele desenul complicat al firelor aurii, țesute pe **fusta** mea roșie. Medalioanele din aur și argint cusute pe materialul plin de viață sclipeau în lumina opaițului. Bunica îmi ornase **fusta** din lână cu atât de multe podoabe, încât acestea formau arcuri mici perfecte când mă învârteam pe scenă.

M-am săltat în picioare și mi-am netezit bluza albă, a cărei broderie cu stelute aurii șerpuia blând până la betelia **fusteii**, dând naștere unui model continuu, care-mi scotea în evidență silueta.

— Ce vrei să spui?

— Ești o aventurieră, Mina. Și mult prea curioasă.

Am ridicat din umeri.

— Lumea e un loc interesant.

— Dar și periculos. Mai ales pentru o fată sălbatică de 17 ani.

Ochii ei negri mi-au cercetat trupul de sus și până jos și pe frunte i-a apărut o încrețitură.

— O fată care pare mai mare.

Era adevărat că moștenisem mai multe curbe de la mama decât Lela. Nici că puteam fi mai diferite. Lela se purta cu dulceața și blândețea tatei. Eu duceam mai departe îndrăzneala și firea iute a mamei.

— Am aproape 18 ani, m-am împotrivit eu.

— Nemăritată și fără protecție.

Îmi plăcea profund că-mi aducea aminte. Ea avea să se mărite curând și mama deja îmi făcea aluzii cum că urma să-mi vină și mie rândul. Eu nu voiam decât ca totul să rămână la fel, dar părea imposibil.

Pânza care servea drept ușă s-a dat într-o parte brusc, cu o plesnitură. Jardani ocupa toată intrarea. Încruntătura firoasă îi asprea trăsăturile și umerii lați i se încordaseră.

Lela s-a îndreptat de spate.

— Ce s-a întâmplat?

— Romanii.

Mi s-a uscat gâtul și inima a început să-mi bată mai tare de frică.

— E vreunul dintre ei...

Am înghițit în sec, fără să pot termina întrebarea. Însă Jardani a înțeles.

— Da, a gemut el. Unul dintre ei e centurion.

Pânza s-a desfăcut din nou. Kizzy și Kostanya au apărut din spatele figurii impunătoare a lui Jardani.

— Au sosit romanii, a șoptit Kizzy.

— Ca să vadă spectacolul, a completat Kostanya.

Surorile noastre gemene, cu un an mai mici decât mine.

— De unde-au venit?

Ochii frumoși ai Lelei se măriseră și sclipeau.

— Nu s-a auzit de nicio răscoală.

Nu. Regiunea asta îi fusese credincioasă lui Cezar. Îi dăruiam împăratului Igniculus ofrande destule și romanii ne lăsau în pace. Nu eram proști.

Jardani a clătinat din cap.

— Peste Dunăre, la vreo treizeci de leghe de-aici, se găsește o provincie romană. Ar putea fi un grup de iscoade de-acolo.

— Câți sunt? am întreat.

— Numai patru, a răspuns Jardani. Dar centurionul ăla...

A clătinat din nou din cap și și-a coborât glasul.

— Dacă vrea, ne poate omori pe toți, a completat el cu glas răgușit.

Am trecut pe lângă Jardani și gemene ca să mă uit prin deschizătura îngustă de la intrare. Am dat imediat cu ochii de ei. Se plimbau prin mulțimea din față. Cei trei soldați râdeau, aparent încântați de jongleriile lui Hanzi, dar centurionul care mergea agale în urma lor nu se distra deloc. Tunica roșie îi trăda statutul superior. Era mai înalt decât Jardani. Centura care-i trecea peste piept îi ținea strâns gladiusul, iar lucrătura fină a mânerului lucea de-ți lua ochii.

Avea mișcări fluide, sprintene, ca ale unui vânător gata să se repeadă asupra prăzii. Fața îi era ascunsă de umbre, dar, când a pășit în dreptul unei torțe, mi s-a pus un nod în gât.

Avea un chip mult prea dur, prea bine definit, de-a dreptul izbitor. Creatorul lui îl făurise cu o lamă necruțătoare, modelându-l într-o bestie negreșit impresionantă, de o frumusețe extraordinară. Bărbatul s-a așezat într-o parte, în dreptul primului rând din față, cercetând publicul cu privirea lui întu-necată. Flacăra săltăreață a torței îi mângâia prin întuneric trăsăturile, întocmai ca o ibovnică. Chiar atunci, s-a întâmplat. Scânteile i-au surprins lumina aurie a irisurilor, atingându-i porțile supranaturale ale sufletului. În cazul în care o asemenea ființă chiar avea suflet.

Am dat drumul răsuflării pe care o ținusem în mine, știind că tocmai întâlneam bestia legendară. Cea care le crea semenilor mei coșmaruri înfiorătoare și care străbătea lumea-n lung și-n lat, însușindu-și tot ce-și dorea.

— Dragon, am șoptit.

Kizzy a scâncit în spatele meu.

— Ce-ar trebui să facem? s-a smiorcăit Kostanya.